

Милку.

Да бждж неинъ тѣлохранитель, да ѣж виждамъ всѣки день, всѣки день да чувамъ нейниятъ сладкъ гласъ, да виждамъ нейниятъ ангелски погледъ, който ми пробива сърцето и ме разтрепърва като листъ, да виждамъ нейната небесна усмивка, — и ти, бабо, искашъ да ѣж оставѣж, да ѣж забравѣж!... Че може ли това?

Баба Кера.

Но помисли, синко, за тебе ли е тя? Има отъ тебе пд-голъми, а че пакъ не смѣятъ и да помислятъ за царкинята; ами ти?

Милку.

Пд-голъми! пд-знатни велможи! Ехъ, бабо! само да ми рече царкинята — и азъ штж надминж всичкитъ велможи и голъмидж... Азъ штж направѣж всичкиятъ свѣтъ да склони съ покорность глава предъ Асѣня и смиренно да му изпълнява заповѣдитъ...

Баба Кера (крѣсти го).

Прикрѣсти се, синко: ти си болнавъ...

Милку (горчиво се засмива).

Болнавъ! наистина, бабо, азъ сжмъ болнавъ и много болнавъ... Горко ми! болнавъ!... (смѣе се и си утива).

Баба Кера.

Боже! Боже! изумило се момчето... (утива подиря му).

СЦЕНА ВТОРА.

(Обиталиштето на Исака въ Търново).

ЕВЛЕНИЕ 1.

ИСАКЪ САМЪ.

Исакъ (сѣди до единъ столъ и писва. Гледа ухиленъ писаното).

Я гледай, я гледай... колкото пд-вече драшти човѣкъ, тол-